

се успокои отъ тази страна, момчето почна да мисли, какъ да я запази отъ дъжда. Но това бѣше невъзможно. Заобикаляше ги такава тъмнина, че тѣ не можеха да се виждатъ даже единъ другъ.

Следъ доста дълго време грохотътъ се прекрати и вѣтрътъ престана. Но дъждътъ продължаваше, наистина по-слабъ, но тежъкъ и честъ. Долу шумѣше водата, като че лицѣлитѣ джунгли се бѣха превърнали въ езеро.

Седѣха всички между широкитѣ клоне очаквайки деня. Изминаха се нѣколко часа. Дъждътъ най-сетне престана. Стасъ бѣ забелязалъ още въ по-първитѣ дни, че Кали може да запали огънь даже и отъ мокри вейки. Дойде му на умъ да го накара да слѣзе на земята и да се опита да направи това и сега. Но въ сѣщия мигъ дълбоката нощна тишина се прорѣза отъ внезапно конско цвилене, страшно, покъртително, пълно съ болка, тревога и ужасъ. Нѣщо се люшна въ тъмнината, раздаде се късо хъркане, следъ това глухи стонове, следъ това пакъ конско цвилене, още по-тревожно, следъ което всичко заглътна.

— Лъвоветѣ, Велики Господарю! Лъвоветѣ убивашъ конетѣ, — шепнѣше Кали.

Тръпки полазиха по кожата на Стася, при мисълта какво би станало съ тѣхъ, ако бѣха останали долу. Притисната до него, Нелли треперѣше, сякашъ я бѣше хванала треска, но дързото ги защищаваше поне отъ нападения. Кали имъ спаси живота!

Като мокри птички седѣха тѣ върху клона, вслушани въ това, което ставаше долу.

Лъвоветѣ пируваха. Ядъ обхвана Стася. Той грабна пушката и гръмна по посока, отдѣто идѣха звуковетѣ.

Отговори му само късо, гнѣвно рѣмжене. Изъ тъмнината свѣтѣха като синкави и червеникави точки очитѣ на хиени и чакали, които чакаха своя редъ...

Тѣй изтекоха дългитѣ нощни часове.

Х. Сенкеевичъ.

